

Ένα χέρι βγήκε ξαφνικά από τη θάλασσα. Μια κραυγή έσκισε τη νυχτερινή ησυχία! Η πανσέληνος φώτιζε με λαμπρότητα την καλντέρα της Σαντορίνης, όμως τα δέντρα της ακτής έκρυβαν το φεγγάρι και το φως ήταν λιγοστό στη μικροσκοπική παραλία.

Η κραυγή ξανακούστηκε, αλλά τόσο αργά το βράδυ σχεδόν κανείς δεν ήταν ξύπνιος για να την ακούσει.

Ένας νεαρός άντρας ήταν στη θάλασσα και πάλευε με τα κύματα που είχαν σηκωθεί ξαφνικά, παρά τις προβλέψεις των μετεωρολόγων για το αντίθετο. Κατόρθωσε να ξαναβγάλει το χέρι του στην επιφάνεια και στη συνέχεια το πρόσωπο, για να πάρει μια ανάσα. Σαν κάποιος να τον τραβούσε όμως στον βυθό απ' τα πόδια, εξαφανίστηκε πάλι, αλλά όχι πριν προλάβει να φωνάξει σπαρακτικά: «Βοήθειαααα».

Στην ακτή υπήρχαν τα πράγματά του. Μια πρόχειρα απλωμένη πετσέτα, μια μαύρη τσάντα και μια μισοκατεστραμμένη μεγάλη φωτογραφική μηχανή. Ήταν μια από τις καλύτερες ψηφιακές της αγοράς. Μόνο επαγγελματίες, και μάλιστα καλοπληρωμένοι, μπορούσαν να αποκτήσουν μια τέτοια πανάκριβη φωτογραφική μηχανή...

«Βοήθειαααα!» ξανακούστηκε η φωνή του νεαρού, που είχε καταφέρει να ξαναβγεί στον αφρό. Φαινόταν

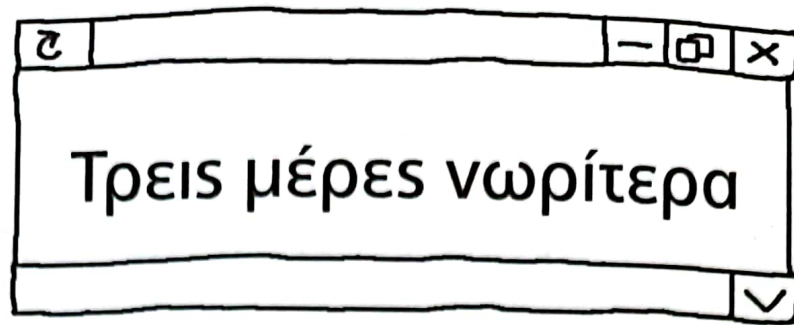
εξαντλημένος και έτοιμος να τα παρατήσει, όταν ξαφνικά ένα μεγάλο κύμα τού έδωσε τεράστια ώθηση. Το φως του φεγγαριού φάνηκε μέσα απ' τα κλαδιά των δέντρων κι η θάλασσα λαμπύρισε, καθώς ο άντρας βρέθηκε για μερικά δευτερόλεπτα στον αέρα, σαν να πετούσε πάνω απ' το νερό. Το κύμα έσκασε στην ακτή και μαζί του κι ο άντρας, που χτύπησε με πάταγο πάνω στα βότσαλα. Η κραυγή πόνου του ήταν ανατριχιαστική.

Μάζεψε όλες τις δυνάμεις του και κατόρθωσε να σηκωθεί. Μόλις στάθηκε στα πόδια του, κοίταξε προς την πετσέτα του που ήταν απλωμένη στην άμμο. Ο φακός της φωτογραφικής του στραφτάλισε, λες και του έκανε σινιάλο, λες και τον καλούσε κοντά του.

«Βιάσου και μην κοιτάς πίσω» είπε στον εαυτό του κι άρχισε να τρέχει προς τη φωτογραφική μηχανή του. Καθώς την πλησίαζε, κοίταξε πίσω απ' τον ώμο του για να δει αν τον ακολουθούσε κανείς. Το πρόσωπό του συσπάστηκε απ' τον τρόμο και προσπάθησε να τρέξει πιο γρήγορα. Ξανακοίταξε πίσω του κι έβαλε τις φωνές. Πλησίαζε στην πετσέτα και είχε βάλει τα χέρια στο κεφάλι για να το προστατέψει από το επερχόμενο χτύπημα, όταν σκόνταψε κι έπεσε φαρδύς πλατύς στην άμμο.

«Μη!» ούρλιαξε ικετεύοντας. «Μη! Σε παρακαλώ, μη!»

Το σώμα του μαζεύτηκε σε εμβρυακή στάση. Ένα μεγάλο σύννεφο έκρυψε την πανσέληνο και ένας υπόκωφος χτύπος ακούστηκε – και μαζί το τελευταίο ουρλιαχτό. Και ύστερα απ' αυτό, η απόλυτη σιωπή...

ΚΑΛΝΤΕΡΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΗΣ

Αργά το απόγευμα

«Τι θα πει δηλαδή σέλφι;» Η μητέρα της Νάσιας δεν ενδιαφερόταν σχεδόν καθόλου γι' αυτά που της έλεγε η κόρη της, για να μην το δείξει όμως, έκανε κάθε τόσο μερικές ερωτήσεις, χωρίς φυσικά να προσέχει τις απαντήσεις.

«Σέλφι είναι η λέξη για τις φωτογραφίες που βγάζεις εσύ τον εαυτό σου» απάντησε η κόρη της κρατώντας με το χέρι τεντωμένο μπροστά απ' το πρόσωπό της τη φωτογραφική της μηχανή. «Να, τώρα είμαι εγώ στη φωτογραφία. Κι όπου πάω μπορώ να βγάζω φωτογραφίες τον εαυτό μου χωρίς να χρειάζεται να ζητάω από κάποιον να το κάνει για εμένα».

Η μητέρα της, η Θώμη, κατένευσε αδιάφορα και συνέχισε να κοιτά μαγεμένη τη θέα. Βρισκόταν στην καλντέρα, σ' ένα πολυτελές παραδοσιακό ξενοδοχείο με θέα το ηφαίστειο και αυτή την απέραντη θάλασσα. Ένα μέρος που, αν δεν ανήκε στην οικογένεια της φίλης της, της Άλκηστης, κανονικά δε θα το έβλεπε ούτε στα πιο

«Μην την παρεξηγείς» είπε ο Στάθης και σηκώθηκε απ' το κομπιούτερ του τεντώνοντας τα χέρια του. «Απλώς ανυπομονεί να φύγει για διακοπές».

«Όλοι μετράμε τις μέρες αντίστροφα» είπε με ένα χασμουρητό η Ελένη, που φορούσε μαύρα ρούχα και το καλοκαίρι, κι ας της έλεγε η μαμά της πως έτσι θα ζεσταινόταν ακόμα περισσότερο. Το χασμουρητό της ήταν μεταδοτικό και σύντομα και οι τέσσερις βασικοί ρεπόρτερ της ομάδας χασμουριόντουσαν.

Τους είχε κουράσει η φετινή χρονιά. Και το σχολείο ήταν δύσκολο αλλά και τα ρεπορτάζ ήταν απαιτητικά. Και τώρα, φέτος, ήταν το πρώτο καλοκαίρι που οι ΑΟΡ θα έκλειναν για έναν ολόκληρο μήνα τη σελίδα τους και δε θα ανέβαζαν ούτε μία είδηση. Ο κόσμος να χαλούσε!

«Τι λέτε να βάλουμε ως αποχαιρετιστήριο άρθρο;» ρώτησε η Ελένη. «Εννοώ αποχαιρετιστήριο μέχρι να επιστρέψουμε τον επόμενο μήνα...»

«Τίποτα!» μουρμούρισε μέσα απ' τα δόντια της η Μυρτώ. «Απολύτως τίποτα!» Είχε κουραστεί περισσότερο απ' όλους η Μυρτώ φέτος. Της είχαν πέσει οι πιο δύσκολες υποθέσεις: το λαθρεμπόριο ζώων στην Αττική, η τραγουδίστρια που έκλεβε την εφορία, αλλά τελικά ήταν μυστική εφοριακός, ο αστυνομικός που κρατούσε αιχμάλωτο έναν κλέφτη, η εξαφάνιση ενός πολύτιμου διαμαντιού... Το μόνο που σκεφτόταν τώρα ήταν η απέραντη γαλαζοπράσινη θάλασσα, τα τεμπέλικα μεσημέρια στην αιώρα και τα βραδάκια με ταινίες στο θερινό σινεμά.

του και με τρόπο θεατρικό μίλησε σε κάποιον αόρατο άνθρωπο. «Κύριε φωτογράφε, υπάρχει ένα κορίτσι που ενδιαφέρεται πολύ για τη φωτογραφία και θα ήθελε να παρακολουθήσει τη φωτογράφιση. Μπορεί να μείνει; Δε θα κάνει φασαρία ούτε θα πετάει φωτογραφικές μηχανές από ψηλά στα κεφάλια ανύποπτων περαστικών».

Πάει, τρελάθηκε αυτός, σκέφτηκε η Νάσια απογοητευμένη.

Με μια ακόμα θεατρική κίνηση ο Βαγγέλης μετακινήθηκε στο σημείο που υποτίθεται ότι ήταν ο φωτογράφος. «Βαγγέλη, πες μου κάτι» είπε ο ίδιος στον εαυτό του. «Πώς λέγεται αυτό το κορίτσι;» Ο Βαγγέλης ξαναέγινε Βαγγέλης και κοίταξε το αποσβολωμένο κορίτσι, που τον κοιτούσε σαν να ήταν τρελός.

«Λέγε, πώς σε λένε» της ψιθύρισε. «Πρέπει να το πω στον φωτογράφο».

Η Νάσια συνειδητοποίησε πως μέσα στη χτεσινή της αγένεια δεν είχε καν νοιαστεί να συστηθεί κανονικά στο αγόρι και να του πει το όνομά της, παρότι της είχε πει το δικό του. «Νάσια» είπε σιγανά.

«Νάσια! Τη λένε Νάσια» είπε ο Βαγγέλης γελαστός στον αόρατο φωτογράφο και μετά έτρεξε να πάρει τη θέση του.

«Νάσια ε; Εντάξει, Βαγγέλη, να της πεις να έρθει». Το αγόρι ξαναπήγε στη θέση του και την ενημέρωσε με σοβαρό ύφος για τις εξελίξεις. «Ο φωτογράφος έδωσε το OK».

βει γιατί το τόλμησε. Στην πραγματικότητα ήταν μια κακή κίνηση για την καριέρα του.

Με το που είχε τελειώσει νεαρός τη Σχολή Καλών Τεχνών, ο Μπεχάρ ήξερε τι είδους τέχνη ήθελε να κάνει: τέχνη που θα μπερδεύει, που θα σπαζοκεφαλιάζει τον θεατή, που θα τον κάνει να βλέπει διαφορετικά τα πράγματα. Αποφάσισε να ξεκινήσει το πρότζεκτ του «Χίλιοι Άνθρωποι» μεταμφιεσμένος σε σκυθρωπή γριούλα. Και από τότε, τουλάχιστον μία φορά κάθε μήνα, έπλαθε έναν καινούριο χαρακτήρα, μεταμορφωνόταν σχεδόν και φωτογράφιζε μόνος του τον εαυτό του. Ήθελε μέσα απ' τους «Χίλιους Άνθρώπους» να δείξει ότι τελικά όλοι είμαστε ένα. Οι φωτογραφίες κάθε χρόνο αυξάνονταν και πληθύνονταν, και τα τελευταία δέκα χρόνια μουσεία απ' όλο τον κόσμο τις ζητούσαν για να τις εκθέσουν.

Κι ενώ κομμάτι της επιτυχίας του βασιζόταν στο ότι ποτέ δεν είχε αποκαλύψει το αληθινό του παρουσιαστικό (πολλοί πίστευαν ότι ήταν εικοσάχρονος με τατουάζ, άλλοι ορκίζονταν πως ήταν μια χυμώδης σαραντάρρα γυναίκα), τώρα όλα είχαν αλλάξει. Μπορεί να υπήρξε μεγάλο ενδιαφέρον με το που βγήκε το περιοδικό και πολλοί έτρεξαν να δουν ποιος ήταν στ' αλήθεια ο Καλλιτέχνης με τα Χίλια Πρόσωπα, όμως απ' την επόμενη κιόλας μέρα οι τιμές των έργων του κατρακύλησαν στα χρηματιστήρια της τέχνης.

«Πες μου» ξανάπε το αγοράκι. «Τώρα είσαι διάσημος σ' όλο τον κόσμο;»